

Brian Johnson

De levens van Brian

Vertaald door Rob de Ridder

'VOLT

Amsterdam · Antwerpen

Oorspronkelijke titel *The Lives of Brian*

Copyright © 2022 Brian Johnson

First published as *The Lives of Brian* in 2022 by Michael Joseph.

Michael Joseph is part of the Penguin Random House
group of companies.

Copyright vertaling © 2022 Rob de Ridder / Uitgeverij Volt

Omslag Jess Hart/Michael Joseph & Michael de Wee

Omslagbeeld © Doug Griffin/Toronto Star via Getty Images

Binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 214 7598 1 / NUR 661

www.uitgeverijvolt.nl

Aan mijn achter-achter-achterkleinkinderen, die ik nooit zal kennen. Het is fijn om te weten dat we ons met elkaar zullen verbinden via deze woorden. Ik wens jullie het allerbeste in jullie leven, wie jullie ook zijn.

Liefs, jullie over-over-overgrootvader Brian Johnson

Inhoud

Opmerking vooraf	9
Voorwoord	II

DEEL EEN

1. Alan en Esther	21
2. Buiten in de kou	37
3. A-Wop Bop A-Loo Bop	53
4. Succes!	73
5. Harde zaken	85
6. De leerjongen	103
7. Eine Kleine Rockmusik	119
8. Gebotst en gebutst	127

DEEL TWEE

9. Oeps	135
10. Een <i>horrible shower of shit</i>	155
11. Geordie Boy	167
12. Wardour Street	191
13. Snelweg naar... nergens	215
14. Stowaway	235
15. Deurwaardersblues	245
16. Teken van boven	257

DEEL DRIE

- 17. Lobley Hill 265
  - 18. Prachtige Moover 287
  - 19. Grand National Day 301
  - 20. Uit elkaar 313
  - 21. Welkom in het paradijs 325
  - 22. Rolling Thunder 335
  - 23. Back from Black 349
  - 24. De laatste beetjes 359
-
- Epiloog 367
  - Stamboom van de band 384
  - Dankbetuiging 386
  - Register 389

Opmerking vooraf

Ervaring is wat je krijgt als je niet krijgt wat je wilt.

Dit is een boek over wat er gebeurde toen ik niet kreeg wat ik wilde, maar niet ophield erin te geloven en nooit opgaf. Geluk speelde natuurlijk ook een rol, maar ik geloof echt dat je zo'n beetje alles kunt bereiken, als je dromen maar hardnekkig genoeg zijn en als je maar niet gewoon gaat zitten wachten totdat er iets gebeurt.

Anderen zullen andere herinneringen hebben aan de gebeurtenissen waarover ik het op deze bladzijden ga hebben. Het is per slot van rekening veertig jaar nadat we *Back in Black* hebben gemaakt – en een halve eeuw sinds de gloriетijd van mijn eerste band, Geordie. Dit is alleen maar mijn versie van hoe het allemaal is gegaan.

Ten slotte wil ik mijn enorm grote dank uitspreken aan Angus, Malcolm, Cliff en Phil, die de gok namen en me een tweede kans boden op een professionele muziekcarrière onder de moeilijkste en meest tragische omstandigheden waarin een band maar kan verkeren. Malcolm, als er een hiernamaals is, *mate*, dan krijgen jij en Bon een biertje van me.

B.J. – Londen, 2022

De gig in de regen in Edmonton.

Voorwoord

Ik had eerder al eens klappen gekregen. Maar dit keer voelde het anders.

Dit keer stond ik niet meer op, een wonder daargelaten.

De eerste hint dat er iets heel erg verkeerd stond te gebeuren, kreeg ik in Edmonton, Canada.

Het was eind september 2015. We waren halverwege AC/DC's *Rock or Bust World Tour* en speelden in het Commonwealth Stadium, het grootste stadion in het land, dat stampvol zat met meer dan zestigduizend mensen. Het was buitengewoon koud en buitengewoon nat, de regen kwam voor het podium met bakken uit de lucht.

Angus had al hoge koorts en ik voelde hetzelfde ook al aankomen.

Het publiek, Canadezen uiteraard, leek het weer niet eens op te vallen. Maar zij waren natuurlijk ingepakt in het soort kleding dat je alleen ten noorden van de grens met Amerika kunt kopen, dat je beschermt tegen alles van razende sneeuwstormen tot ziedende ijsberen.

En wij, wij waren in ons gewone kloffie. Ik in zwart T-shirt en jeans. Angus in zijn dunne witte schooloverhemd en korte broek. Op het podium was het tenminste droog en de lampen straalden wat warmte uit, maar Angus en ik willen altijd graag die *walkway* op om dicht bij het publiek te zijn. Dat is dus waar we een groot deel van ons optreden zijn – en na een paar

nummers lopen we al zo te zweten door dat heen-en-weerge-loop dat het ons niks meer kan schelen dat we tot op het bot doorweekt zijn terwijl het bijna vriest.

Twee uur, negentien nummers en een paar toegiften later kwamen we van het podium en voelden we ons geweldig over ons optreden. Het geluid op het podium was perfect geweest. De fans schreeuwden en juichten en zongen mee. Angus had gespeeld als een bezetene. Maar we hadden geen tijd om te blijven hangen – we moesten door naar ons volgende concert. Dus zeiden we iedereen gedag en klommen in twee busjes, die ons met grote snelheid naar het vliegveld brachten.

Terwijl we aan boord gingen van het vliegtuig dat ons naar Vancouver zou brengen, begon de adrenaline van het optreden langzaam af te nemen – en de fysieke tol die het concert had geëist liet zich geleidelijk gelden.

Ik kon niet ophouden met beven.

Het ging door me heen dat voor iemand die een week later zijn achtenzestigste verjaardag zou gaan vieren, al die tijd in die ijskoude regen misschien niet zo'n heel goed idee was geweest.

Maar ja, Angus deed het niet veel beter – al was hij nog maar een jochie van zestig.

Touren is altijd zwaar voor het lichaam, zei ik tegen mezelf, hoe oud je ook bent. Af en toe griep tussen de concerten door hoort er gewoon bij.

Ik bestelde een groot glas whisky, wat hielp, terwijl Angus zijn gebruikelijke mok kokendhete thee kreeg – en voordat we het wisten, landden we in Vancouver en waren we op weg naar ons hotel.

Maar er zat iets niet goed.

Het waren mijn oren.

Ze waren niet geplopt.

Ik probeerde alle bekende trucjes – gapen, slikken, mijn neus dichthouden en blazen – maar niets hielp. Ik gaf het op en dacht dat het die nacht vanzelf wel over zou gaan.

Maar toen ik de volgende morgen wakker werd... o, shit. Het leek wel alsof ik een ijsmuts van berenvel op mijn hoofd had.

En mijn gehoor werd alleen maar slechter.

Ik kon mezelf er niet toe zetten het bij het ontbijt aan iemand te vertellen. Als je de leadzanger van een band bent, dan zijn je maten van de band, de crew, het management, de ondersteuning, het platenlabel en – de belangrijkste van allemaal – de honderdduizenden fans allemaal afhankelijk van jou om dat podium op te komen en je werk te doen, wat er ook gebeurt.

Mijn oren zouden wel ploppen, zei ik tegen mezelf.

Dat hadden ze altijd gedaan.

Tegen de tijd dat we die avond het podium op gingen in BC Place, ook een stadion, maar dit keer met dak, leek Angus de koorts grotendeels van zich af te hebben geschud. Maar ik worstelde er nog steeds mee.

En toen kwam de ramp.

Op ongeveer twee derde van het optreden raakten mijn oren het geluid van de gitaren kwijt en moest ik zoeken naar de toonsoort van het nummer. Het was net als autorijden in de mist – alle punten waarop je vertrouwt, waren ineens verdwenen. Het was absoluut de ergste ervaring die ik als zanger ooit had meegemaakt, en des te angstaanjagender omdat het gebeurde terwijl we nog een paar nummers door moesten... met tienduizenden betalende fans recht voor ons. Maar op een of andere manier sloeg ik me erdoorheen – en als het iemand was opgevallen, dan was die te aardig om er iets van te zeggen.

Met van dit gedeelte van de tour nog maar twee concerten

te gaan – AT&T Park in San Francisco en Dodger Stadium in Los Angeles – wist ik mezelf ervan te overtuigen dat ik gewoon door kon gaan, dat mijn oren wel zouden ploppen. Het leek me onmogelijk dat ze dat niet zouden doen.

Maar in allebei de concerten gebeurde precies hetzelfde. Op twee derde van ons optreden was ik de toonsoort van de nummers kwijt en kreeg ik die niet terug. Erger nog, ik kon het gesprek in de kleedkamer achteraf niet eens meer horen, en ook niet het gepraat daarna, toen we naar een restaurant gingen om te eten. Ik glimlachte en knikte en deed alsof alles in orde was.

Maar vanbinnen sloeg de paniek toe.

Sinds Angus in 1973 AC/DC oprichtte met zijn broer Malcolm – in het begin met Dave Evans als zanger, gevolgd door de grote Bon Scott en toen ondergetekende – is het altijd een soort alles-of-nietsband geweest.

Neem alleen die reusachtige hoeveelheid speakers die we op het podium gebruiken.

Veel bands gebruiken namaakboxen of echte, maar dan met lege compartimenten, om diezelfde agressieve, ontzagwekkende indruk te wekken. Niet AC/DC. Met AC/DC hoor je wat je ziet – en wat je als gevolg daarvan hoort, is de luidst spelende band op aarde.

En dan heb je Angus.

De intensiteit die die knul meeneemt op het podium, die wervelstorm van energie die hij meer dan twee uur volhoudt... het is om bang van te worden. Hij kan het niet uitzetten. Als hij na een concert terugkomt in de kleedkamer, dan is hij leeg, kapot, hapt hij naar zuurstof.

De gewone Angus, achter het podium, is gewoon een aardige, zacht pratende, ruim anderhalve meter lange gozer. Maar op het podium gebeurt er iets met hem. Hij verandert. Als hij

voor het optreden nog even naar de wc gaat, is hij nog gewoon Angus. Maar als hij terugkomt en hij staat klaar naast het podium, dan ben je hem al kwijt. Je kunt hem niet recht in de ogen kijken en zeggen: ‘Maak er iets moois van.’

Hij is weg. Dr. Jekyll is Mr. Hyde geworden.

En daar gaat hij dan, hij loopt weg in zijn schooljongensuniform, Gibson om zijn nek, hij steekt zijn vuist op naar de menigte, en vijftig-, zestig-, misschien wel honderdduizend mensen gaan helemaal uit hun fucking dak. Dan heeft hij nog geen noot gespeeld. Het is alleen dat voorkomen. Die blik. Wie kan dat nou nog meer? Misschien konden Elvis Presley of Freddie Mercury dat in hun tijd. Maar nu is het alleen Angus. En de man kan bewegen als de beste danser. De heupen. De benen. Alles. Hij doet Chuck Berry beter dan Chuck Berry. Als je vlak bij hem staat op het toneel, dan is het ongelofelijk wat je ziet.

Het grootste deel van AC/DC's bestaan stond natuurlijk ook het tegendeel van Angus op het podium in de persoon van Malcolm. Alle kinderen Young – geboren in Glasgow, Schotland, maar begin jaren zestig met hun ouders geëmigreerd naar Sydney, Australië – waren muzikaal. Een andere broer van Angus, George, zat bij The Easybeats en was een van de grootste Australische popsterren. Ook schreef hij een van de beste songs aller tijden, ‘Friday on My Mind’.

Malcolm was nooit ook maar iets minder intens dan zijn jongere broer. Alleen hoefde hij niet in het middelpunt van alle aandacht te staan. Hij rende naar de microfoon en zong welke tekst hij ook maar moest zingen, en dan liep hij terug naar zijn stapel boxen en zorgde hij ervoor dat hij niet in de weg liep. Maar vergis je niet: Malcolm was het kloppende hart van de band.

In de vele, vele jaren die ik met Malcolm op reis ben geweest, heb ik gezien hoe bijna iedere grote gitarist die je maar

kunt bedenken hem even apart nam om hem te vragen hoe hij op die dikke snaren van zijn ouwe Gretsch kon spelen zonder pick-up, het element dat op een elektrische gitaar zit en het geluid opneemt.

‘Ik raak ze gewoon hard,’ antwoordde hij dan schouderophalend.

Malcolm had ook dat griezelige vermogen om tegelijkertijd iedere beweging van iedereen in de band op te merken, te luis-teren naar wat ze deden en de reactie van het publiek te bestu-deren, om dan aan het einde van de avond het soort feedback te geven dat misschien niet altijd fijn was om te horen, maar er wel voor zorgde dat het concert de volgende avond beter was. Ik heb geen enkele muzikant gekend die zoveel respect af-dwong van zijn bandleden en crew.

Maar zelfs een alles-of-nietsband als AC/DC moet weleens een middenweg zoeken als die te maken krijgt met tegensla-gen en tragedies, die nu eenmaal onontkoombaar zijn als je je leven samen reizend doorbrengt.

Een jaar voordat de *Rock or Bust World Tour* begon, moest Malcolm de band verlaten om te worden behandeld voor vroe-ge dementie. Hij leed al sinds de *Black Ice Tour* in 2010 aan ge-heugen- en concentratieverlies. En dus verliet hij de band en werd hij vervangen door zijn neef Stevie Young.

Het was de grootste schok voor de band sinds de dood van Bon, vijfendertig jaar eerder.

En het was niet de enige schok. De meester op basgitaar, Cliff Williams – AC/DC’s Essex Boy tegenover mij, een Geor-die, dat wil zeggen afkomstig uit de omgeving van Newcastle en al sinds 1978 bij de band – maakte bekend dat *Rock or Bust* zijn laatste tour zou zijn. Intussen moest Phil Rudd zich terug-trekken vanwege problemen met justitie in Nieuw-Zeeland en nam Chris Slade – die al op *Razors Edge* gespeeld had – de drums van hem over.

En dan... dan ben ik er nog.

Het is raar om te vertellen over mijn rol in AC/DC... om het maar niet te hebben over mijn stem. Je moet wel een gekooid en opgefokt beest zijn om die noten in 'Back in Black', 'Thunderstruck' en 'For Those About to Rock' zo te raken. Vóór het concert heb ik het gevoel dat ik in de startblokken sta op weg naar de gouden sprintmedaille op de Olympische Spelen – omdat ik weet dat het dat laatste stukje van me vergt om die vurige brul van macht te produceren en vast te houden, nummer na nummer na nummer. Het is als zingen met een bajonet in de aanslag.

Maar als ik niets kan horen?

Ik kon me niet onttrekken aan het gevoel dat ik, na vijftig jaar bij de band te hebben gezeten, misschien ook richting het einde ging.

Na drie concerten achter elkaar waarin ik de gitaren niet kon horen, hadden we de maand oktober vrij, en ik hoopte dat dat voldoende zou zijn om mijn lichaam en oren uit te laten rusten en dat alles weer helemaal in orde zou komen.

Maar weer thuis in Sarasota, Florida, was het maar al te duidelijk dat er iets goed mis was. Er waren zes weken verstreken sinds mijn oren niet hadden geplopt.

Ik moest hulp zoeken.

Het volgende deel van de tour zou beginnen in Sydney. Toevallig wist ik dat een van de beste keel-neus-oorartsen ter wereld daar ook was, dr. Chang. Daarom besloot ik na een gesprek met de tourmanager van de band, Tim Brockman, om er tien dagen eerder naartoe te vliegen om mijn oren eens goed te laten nakijken. Ik wist ook dat Malcolm daar vlakbij in de buurt werd behandeld voor zijn dementie en hoopte dat ik bij hem op bezoek kon gaan.

Het was een hele opluchting dat ik bij dr. Chang terecht kon

en eindelijk iemand in vertrouwen kon nemen over wat er aan de hand was. Maar lang duurde de opluchting niet. Na onderzoek en een paar tests werd hij bloedserieus en zei dat hij me moest verdoven en opereren.

‘Na de tour?’ vroeg ik.

‘Nee, nu,’ antwoordde hij.

Toen ik in Edmonton koorts gekregen had, legde dr. Chang uit, had zich vloeistof opgehoopt in mijn oren. Daarna had de vlucht naar Vancouver een zwelling veroorzaakt waardoor die vloeistof daar opgesloten zat. Daarom hadden mijn oren niet geplopt. En omdat ik was blijven touren in plaats van een behandeling te ondergaan, was de vloeistof keihard geworden – en iedere minuut dat die daar langer bleef zitten, had alleen maar nog meer schade tot gevolg. En dus moest het spul direct worden verwijderd.

‘Zal een operatie het oplossen?’ vroeg ik.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde dr. Chang. ‘Maar we moeten het zeker proberen en voorkomen dat het nog erger wordt.’

‘Maar over tien dagen heb ik een gig...’

‘We zullen doen wat we kunnen om je dan beter te hebben.’

‘Nog één ding, dr. Chang,’ zei ik. Ik was nu heel zenuwachtig. ‘Hoe gaat u die troep eruit halen?’

‘Wil je dat echt weten?’

‘Eh... ja...?’

‘Met een beitel.’

Hij keek niet alsof hij een grapje maakte.